

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Volum apărut cu sprijinul
Casei de Cultură „Ion Luca Caragiale” - Ploiești
Director: prof. Marian Dragomir.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Gustul și aroma poeziei / antologie coordonată de Horia Gârbea. -

Dej : Neuma, 2026
ISBN 978-630-357-034-1
I. Gârbea, Horia (coord.)
821.135.1

Uniunea Scriitorilor din România
Filiala București-Poezie

Gustul și aroma poeziei

ANTOLOGIE COORDONATĂ DE
HORIA GÂRBEA

Editura
NEUMA
2026

Cuprins

<i>Scurt cuvânt de început</i>	5	Mihail Gălățanu	75
<i>Cuvântul editurii</i>	6	Ioana Greceanu	77
Flavia Adam	7	Lidia Lazu	79
Mihaela Aionesei	9	Eliza Macadan	83
Elena Armenescu	11	Constantin Marafet	85
Lazăr Avram	13	Ștefan Vida Marinescu	89
Gabriela Ana Balan	15	Vasile Menzel	91
Daniel Bănulescu	17	Nicoleta Milea	93
Laurențiu Belizan	19	Victoria Milescu	95
Mihaela Roxana Boboc	21	Marian Neguțu	99
A.T. Branca	23	Iulia Nicolau-Crețu	101
Romulus Brâncoveanu	25	Mihaela Oancea	103
Gabriel Burlacu	29	Dana Opriță	105
Valentin Busuioc	31	Costinel Petrache	107
Teo Cabel	33	Daniel Pișcu	109
Liviu Capșa	37	Vasile Poenaru	111
Florentina Chifu	39	Elena Liliana Popescu	113
Petru Ioan Crețu	41	Lucian Rădulescu	115
Angi Melania Cristea	43	Ana Săcrieru	117
Rhea Cristina	45	Ana Săndulescu	119
Evelyn Maria Croitoru	47	Mihaela Stanciu	123
George Daragiu	49	Nicoleta Stăvărache	125
Sorin Despot	51	Stoian G. Bogdan	127
Simona-Grazia Dima	53	Passionaria Stoicescu	129
Dumitru Ion Dincă	57	Ion Bogdan Ștefănescu	131
Viorel Dinescu	59	Mircea Teculescu	133
Emil Dinga	61	Cosmin Andrei Tudor	135
Dan Dobre	63	Eugenia Țarălungă	137
Marian Dragomir	65	Corneliu Vasile	139
Miruna Drăghici	67	Nina Vasile	141
Any Drăgoianu	69	Mihai Vasilescu	143
Marin Dumitrescu	71	Varujan Vosganian	145
Carmen Focșa	73	Horia Gârbea	147

Cuvântul editurii

Editura *NEUMA* are onoarea de a semna, pentru al optulea an consecutiv, parteneriatul cu Filiala București-Poezie a Uniunii Scriitorilor din România. Această colaborare s-a născut sub semnul firescului: mulți dintre cei 61 de poeți prezenți în volum sunt prieteni vechi ai revistei *NEUMA* sau autori care și-au încredințat manuscrisele colecțiilor noastre, împletindu-și destinul literar cu al editurii, în tăcerea roditoare a paginii albe.

Inițiată în 2017, această serie de antologii a devenit, prin continuitate, o busolă a spiritului, demonstrând că poezia nu este doar un exercițiu estetic, ci o mărturie vie a timpului nostru. Ne aflăm astăzi în pragul unui deceniu de colaborare — un deceniu în care am transformat cuvintele în punți și lansările de carte în adevărate sărbători ale logosului.

Urez succes acestui nou volum, o geografie diversă a sensibilității, la fel de valoroasă ca precedentele. Rămânem un partener de cursă lungă pentru scriitori, acei „vegheți ai rostului” care caută mereu „cuvântul ce exprimă adevărul”.

Le doresc autorilor ca versurile lor să nu fie simple rânduri tipărite, ci ecouri care să locuiască în sufletul cititorului. Să aibă parte de inspirație fără sfârșit și să nu uite că, dincolo de haina cărții, adevărata poezie se simte ca un gust regăsit și ca o aromă care refuză să se risipească.

ANDREA H. HEDEȘ

Președinte, Asociația NEUMA Plus

FLAVIA ADAM

poemul e un foc cu gust amar

cine are urechi să audă
și cine are ochi să privească –
poemul e-aidoma nopții
din care se varsă cântând

pe unde el curge
e-un lan traversat de ninsori
și dac-alergi prin inima lui te trezești
cu hainele pline de fulgi

veniți cei flămânzi bucurați-vă
de mana prăvălită din cer
veniți umpleți-vă trupul
cu miezul ei sfânt

veniți cei însetați și sorbiți
suflarea acestui poem
și vă zic
că nu veți mai înseta
niciodată

ferice de cei ce slujesc
cu neîrămuță speranță

Cuvântul
mirosul său crud
de otravă și miere

pace vouă
ce-n tihna serii plângeți sau râdeți
la umbra poemului meu –
în ceasul din urmă
nu mie-mi veți da socoteală

cine are urechi să audă
și cine are ochi să privească –
pe buzele mele Cuvântul e-un foc
și limba ce-l crește devine infern

cine are urechi să audă
și cine are ochi să îi caște
s-admire cununa de spini a poemului
odihnindu-mi-se pe frunte

MIHAELA AIONESEI

Poezia Vieții

Setea mea de azi are aroma sucului
de rodie băut pe străzile Ierusalimului
când în lume se cocea vremea
nefastă a izolării. Acolo pe caldarâm
am simțit dalta rece a timpului
și umbrele poemelor care s-au scris.
Au gustul amar al trădării
al răstignirii înainte de vreme
al Crucii care niciodată nu s-a îndoit.
Ne amăgim că suntem vii
când Cel Înviat ne cheamă
să-I gustăm vinul și pâinea.
Sărmani chiriași ai Cuvântului dintâi
simpli caligrafi imitând suferința
ne vindem fără să fi cunoscut
cu adevărat ce-i durerea...
Poezia Vieții mirosind a iubire și jertfă
s-a scris cu mult înainte de noi.

Gustul și aroma poeziei

Sub povara zăpezii mugurul tace.
Nu strigă, nu cere, adună lumină.
La fel și eu. Închid ochii. Aștept.
Îmi cresc frunze. Sunt creanga
floarea, rodul. Sunt pomul
care se întregește rotund –
un măr ionatan rostogolit de zei
din Valea Plângerii
direct la tine în odaie.
Hai, mușcă să simți gustul
și aroma poeziei mele de azi.

ELENA ARMENESCU

Fii de zei

M-am prins de umerii vântului,
Să mă pot ridica
Deasupra pământului.
Mă feresc să nu mă atingă
Rănila timpului ,
Să nu mă doară, să nu mă frigă
Rănila delfinului
văzut fără scăpare
zbătându-se,
Cu arsuri abominabile
Pe spinare,
Provocate,
De ura, mânia,
Neghiobia celor care
Urzesc ucideri sofisticate:
Bombe cu fosfor, nucleare,
Și alte instrumente
Pentru depopulare...
De aceea,
M-am aninat de umerii vântului
Să mă pot ridica
Deasupra pământului
Aici, dacă stau și ascult bine

Aud în mine...

Pașii lui Dumnezeu

Și vocea lui cerească

Destăinuind, prin suflul divin
tăinuirea:

- Sunteți Fii de zei,

Îngemănați cu nemurirea!

Așa spuneau prin sunet pașii Săi,

Așa glăsuiau și arborii mișcați de vânt.

Atunci? M-am întrebat nedumerită

De unde acest fatal deznodământ ?

De unde atâta ură și alergătură

După himere, după iluzii

Are omenirea nevoie de corecții,
de transfuzii?

Nu! Mi-a răspuns Dumnezeu-

Creatorul, tot în gând:

Oamenilor le trebuie

din când în când,

Câte o lecție, să-și amintească

Ai cui fii naturali sunt,

Că se trag din viță domnească...

Cum să o facă

Cei cu mintea mai săracă?

Simplu...

Le-am dat liber arbitru,

Gândirea.

Ei doar trebuie să aleagă:

Din civism – comuniunea, Unirea,

Iar pentru suflete, IUBIREA!

LAZĂR AVRAM

Totuși, poezia este...

Arborele spân de umbre ce pădurea îl reține
să propage înc-o toamnă de la mine pân` la tine,
pe cărările pierdute între sine și nesine,
niciodată rectilinii, niciodată prea puține.

O năstrușnică orbire născocită pentru lume
când cu praștia se trage din pădure spre pădure,
în nebuna adormită pe o coadă de săcure
fără a cunoaște drama prințului ascuns în brume.

Gelozie de spioană ce te vrea și nu te scapă
când faci dragoste tacită cu silaba, cu cuvântul...
Festa ce ți-o joacă runa o cunoaște numai vântul
în războiul dus de nimeni de la naștere la groapă...

O fi fost ori n-o fi fost, fata noastră a morgană
din copilărie dusă iarăși spre copilărie,
luminând prin bruji de toamnă bucățica de hârtie
ce o scrie peste câmpuri pana înmuiată-n rană...

Când seara îngenunchează
vin îngerii
să scrie versuri
de taină
pe frunte.
Unde e sensul?
Ochii noștri ruginiți de singurătate,
inima – năvolnică –

ce bate în sânge.
Liniște răsfoid aripi
(zborul nu are nimic dintr-o pasăre).
Doar această tăcere
ce ne mai măsoară
cu rana
vorbele
spovedaniei.

GABRIELA ANA BALAN

Mă leg cu lanțuri de poezie

Cuvântul doarme liniștit ca după descântec.
Prin mintea mea trece o mamă cu poetul în pântec.
Are câte un somn pentru fiecare cuvânt
Risipit de durere în vânt. Când se va naște pruncul
Alte cuvinte vor aduce înapoi toate
morțile de dinainte.
Nu știu unde și cum dar cândva o să îl întâlnesc
Mă va recunoaște, o să îi șoptesc nu ești praful
de pe drum
ci chiar drumul topit sub povara a tot ce ai urât
și tot ce ai iubit.
Nu ești zăpada fapturii cum credea alt poet
Ci făptura zăpezii care-ți ninge din piept.
Inima ta ține loc de pământ mama ți-a împrăștiat
Pe vreme de furtună cenușa ultimului cuvânt.
Se va spune că lumea s-a sfârșit pentru mine
El e poetul care vine să facă alta mai bună în loc
Vând pe arginți un proroc mă leg cu lanțuri de poezie
În final e doar un poet, poate visa, poate spera
Orașul îi va pune covorul roșu la picioare
Se va naște fericit, nu știe că e trist și că doare
Să ducă pe umeri poezia furată din moarte.
Eu scriu mai departe.